

Amikor az eső után kisüt a Nap és a levegőben lévő vízcseppek, mint apró prizmák felbontják a napfényt, a szivárvány fényhídja megjelenik a horizonton.

A vörös, narancs, sárga, zöld, kék és ibolyaszínek mindig ugyanabban a sorrendben simulnak egymáshoz s ezzel a színpompával a természet olyan csodás jelenséget tár elénk, mely gyönyörködteti a szemet, megmelengeti a szívet és mosolyt csal az arcokra.

A legtöbb ember ilyenkor tekintetét az égre emeli, és miután megállapítja, hogy az Élet nem csak a napi robotból, rohanásból, idegesítő politikából, no, meg a csekkék befizetéséből áll, hanem ilyen szépséget is tartogat számára, szemét néhány másodpercre rajta felejtí a jelenségen, aztán szívében egy csipetnyi könnyebbséggel, szája sarkában egy halvány mosollyal már megy is tovább.

Nancy Doherty nem tartozott ezen emberek közé. Mármint azok közé, akik úgy egyszerűen tovább sétálnak...

Az ő számára a szivárvány különös jelentőséggel bírt.

Kisgyermekként természetesen ő is megcsodálta, az óvodában lerajzolta, kifestette. Akkor még úgy tekintett rá, mint bárki más. Nyolcéves korában azonban ez a gyönyörű fényjelenség új értelmet kapott. S hogy megérthessük ez miként lehetséges, némi betekintést kell kapnunk azon emberek életébe, akik a kis Nancy sorsát igazgatták.

Felicity és James Doherty, a kislány szülei, kissé maguknak való, társaságkerülő, de alapjában véve barátságos emberek. Az asszony eladóként dolgozik a sarki áruházban, a férfi az egyik bank fiókvezetője. Törvénytisztelő, becsületesen adózó, tisztas állampolgárok, viszont rendkívül elfoglaltak, amiből az következik, hogy Nancy nevelésében nem kis rész hárul a velük egy háztartásban élő nagymamára, Felicity édesanyjára.

Abigail Sullivan természetes asszonyság, már megjelenésében is tekintélyt parancsoló s James Doherty-nek semmi kétsége nincs afelől, hogy anyósának kijár a mindenké feletti tisztelet, így tulajdonképpen különösebb viták nélkül, békében telnek a mindennapjaik.

Abigail-ról köztudomású az őt ismerők körében, hogy szülei Magyarországról vándoroltak az Új Világba egy jobb élet reményében, s hogy az asszony roppant büszkén viseli magyarságát mind a mai napig. Ennek jeleként ott díszleg a matyó hímzéses terítő a nappali asztalán, de hímzett drapéria díszíti az ablakokat és az ajtók bejáratát is. A hozzájuk látogatók eleinte furcsán fogadták eme lakásdíszítő csecsebecséket, hiszen náluk nem dívik az ilyesmi, de persze, meg is csodálták, hiszen a szemnek igencsak gyönyörűsége látványt nyújtanak. Tudják róla azt is, ha valami kihozza a sodrából és elszakad nála a cérna, mert akkor valami, számukra idegen, ám de roppant dallamos nyelven mond valamit, s az őt hallgatók biztosak abban, hogy nem éppen kedves szavak hagyták el az egyébként higgadtságára mindig ügyelő Abigail száját.

A másik dolog, amit tudni kell róla, hogy római katolikus neveltetését a mai napig őrzí, istenfélő, vallásos lelkiületét senki kétségbe nem vonhatja. A vasárnapi istentiszteletet soha el nem mulasztja, s ami azt illeti, Brian atya, a helyi plébános is gyakori vendége a családnak, köszönhetően Abigail szíves invitálásának. A rossz nyelvek szerint ezek a látogatások nem csak az asszony híresen finom gyömbéres süteményének és az édesanyja receptje szerint készített diós - és mákos bejglinek szólnak. Abigail természetesen minden ilyen irányú rosszízű feltételezésnek még a gondolatát is kikéri magának.

Egy ilyen Brian atya általi látogatás volt az, amely az akkor nyolcéves Nancy Doherty életét - vagy legalábbis a szivárványról való eddigi gondolkodásmódját - alapjaiban megváltoztatta. Azon a délutánon a meghitt beszélgetésnél, ami Abigail és az atya közt zajlott, Nancy is a szobában tartózkodott. Teázás közben megbeszélték az egyházközség ügyes-bajos dolgait, a püünkösd körüli templomi előkészületeket is sorba vették. Odakint csendesen esett az eső, hol erősebben, hol gyengédebben hallatszott az esőcseppek koppanása a szoba ablakán. Nancy-t nem különösebben kötötte le a felnőttek közötti csevej, az ablakon át a függönyt is elhúzva nézte, amint az esernyős emberek sietősre fogva lépteiket, haladnak a járdán, nézte az egyre növekvő és sokasodó tócsákat, amint az esőcseppek buborékot vetnek a víztömegbe. Aztán egyszer csak alábbhagyni látszott az eső és a napsugarak utat törtek maguknak a felhők mögül.

A kislány önkéntelenül felkiáltott, amikor meglátta a színes fényhidat, amint átívelt az égbolton.

- Nézd! Nézd, nagy! Ott a szivárvány!

Hangjára a két felnőtt is az ablakhoz sietett, hogy részese legyen Nancy örömének és persze, a látvány szépségét sem akarták elszalasztani.

Brian atya akkor feltette neki a kulcsfontosságú kérdést:

- Tudod-e, gyermekem, mit jelképez a szivárvány?

S mert Nancy semmi tanújelét nem adta annak, hogy ismerné eme nagyon fontos tény, sőt azt sem gondolta volna, hogy ez a szépség ott, fenn az égen, egyáltalán jelképez valamit, az atya leültette maga mellé a gyermeket a kanapéra és mesélni kezdett.

Elmesélte neki az özönvíz történetét, mesélt Noé bárkájáról és végül a szövetségről, ami ember és Isten között kötött. S e szövetség jelképe a szivárvány. Az Úr ígérete. Bizonyossága annak, hogy az Isten nem fogja többé özönvíz által elpusztítani a világot.

Miközben Brian atya megosztotta Nancy-vel az Ószövetség eme roppant fontos történetét, Abigail jóleső érzéssel nyugtázta unokája fogékonyságát a vallási kérdéseket illetően, mert a kislánynak még a szája is tátva maradt, miközben az atya szavait hallgatta.

Abigail-nek nagyon is fontos volt, hogy a gyermek megfelelő lelki nevelésben részesüljön, ezért is szorgalmazta olyan sűrűn az atya látogatását az otthonukban.

Nancy kis fejében e magyarázat után a szivárvány már nem csak egy szemet gyönyörködtető fénycsík az égbolton, hanem sokkal több annál.

Az" ígéret "és a "szövetség" összekapcsolódott számára azzal a csodaszép fényhíddal az égbolton.

E naptól kezdve a szivárvány az ő életében is szimbólummá változott

Amikor a következő éven Stacy Miller-t a legjobb barátnőjévé fogadta, egy szivárványt rajzolt neki nagy gonddal egy kidíszített papírlapra, annak bizonyosságául, hogy kebelbarátja lesz egy életen át.

Amikor rossz jegyet kapott az iskolában ,bűnbánóan és nagy buzgalommal rajzolta a fénycsóvát, ígéretül a szüleinek, hogy amint alkalom adódik rá, tüstént kijavítja a csorbát és ezentúl szorgalmasabban tanul.

Évekkel később, amikor már a tizenkilencet is betöltötte, belépett az életébe Morris Gilbert. A fiú egy évvel volt idősebb nála és kétségkívül az a fajta, akitől a lányos apukák keze ökölbe szorul, az anyukák tupírozott, nagy gonddal fésült haja szálanként az égnek meredezik., az olyan nagymamák pedig, mint Abigail Sullivan ,sűrűn morzsolják a rózsafüzért.

Morris Gilbert kigyúrt, izmos testétől, széles vállától, kicsi, feszes fenekétől Nancy viszont elolvadt és semmit sem akart jobban, minthogy hátralévő életét ezzel az általa görög félistenként aposztrofált, szakadt farmeres fiúval töltsse. Még az sem zavarta különösebben,

hogy a fiú szája állandó mozgásban volt a szüntelenül benne lévő rágógumitól és szinte mindig kocsma szagot árasztott, az általa elfogyasztott tetemes mennyiségű tequilának köszönhetően.

Amint Nancy értésére adta családjának, hogy élete hátralévő részét Mrs.Gilbert-ként kívánja leélni, James Doherty a szemüvegét a homlokára tolta, kezét csípőjére tette és ellentmondást nem tűrő hangon közölte lányával, ez esetben fel is út, le is út. Nem tekinti a család tagjának többé és tőle egy árva centre se számítson a jövőben. Felicity Doherty sűrűn itatta az egereket mindeközben, de nem állt szándékában, hogy férje ellenében szóljon. Abigail kemény asszony lévén nem sírt, de nem is szólt semmit. Szobájába ment, elővette az imádságos füzetét és csendben kérte a Jóistent, világosítsa meg Nancy elméjét.

Azt nem tudni, hogy ezen imádság mennyire talált meghallgatásra odafent a Mennyekben, de tény, hogy Nancy elhatározása mit sem változott.

Még azon az estén összecsomagolta néhány holmiját és az éjszakát már Morris Gilbert koszos, dohányfüstös lakókocsijában töltötte.

Mivel holmi puccos esküvőre nem volt pénzük, de még jegygyűrűre sem tellett, Nancy elővett egy papírlapot és egy pompázatos szivárványt rajzolva ígért örök hűséget és soha el nem múló szerelmet élete párjának.

A férfi, - nem lévén romantikus lelkülettel megáldva - mosolygott a gesztuson, kettéhajtotta a papírlapot és a fiók mélyére süllyesztette. Nancy viszont nagyon is komolyan vette mindezt, emlékezve Brian atya szavaira a szivárvány jelentését illetően. Ígéret. Szövetség. Szivárvány. E fogalmak az ő szívében és elméjében szorosan összefonódtak s azzal a rajzzal hitte, hogy ő és Morris szövetsége örök és megbonthatatlan.

Az élet Morris Gilbert-tel egyáltalán nem volt olyan édes és felhőtlen, mint ahogyan azt Nancy elképzelte.

A napjainak jelentős része azzal telt, hogy élete szerelme elvárásainak megfeleljen. Legyen meleg étel, tiszta ruha, rendezett lakás. Mivel lányként nem igazán kellett a konyhában tüsténkednie, takarításban jeleskednie, most ezen teendők ellátása igazi kihívást jelentett számára.

Ráadásul Gilbert mindenben talált valami kivetni valót.. Amint este részegen, vagy félrészegen hazatámaszkodott az autóbontóhoz, ahol kisegítőként dolgozott, mindig talált valami olyat, amit Nancy nem kellő körültekintéssel végzett el. Ha másban nem is, az étel hőfokában biztosan vétett szegény lány, mert vagy túl forró volt, vagy túl hideg az étel, ami az asztalra került.

Ilyenkor jobb esetben csak néhány istenkáromlás hagyta el szívszerelmének ajkát, de ha éppen rossz napját fogta ki, hát egy - két pofonnal adott nyomatékot szavainak.

Nancy szerelme határtalan volt, s miután Morris Gilbert forró ölelések és sűrű bocsánatkérések közepette fogadta, hogy többé ilyen nem fordul elő, a lány minden pofon után újra megbocsájtott.

Bár volt egy halvány próbálkozása, hogy a férfi szavai nagyobb hangsúlyt kapjanak. Hitte, ha Morris szivárványt rajzol neki és úgy fogadja meg, hogy nem bántja többé, az bizonyára úgy is lesz. Hiszen akkor az már egy ígéret. De a férfi kinevette őt. Ő nem hitt ebben. Vagy legalábbis nem hallotta Brian atya magyarázatát a szivárvány fontosságáról.

Ahogy a pofonok szaporodtak, Nancy kétségbeesése nőttön-nőtt és a Morrissal elképzelt rózsaszín jövő képe szertefoszlani látszott.

Aztán nem várt fordulat köszöntött az életébe.

Először csak reggeli rosszulletek formájában jelentkezett, aztán jött a mellfeszülés és az a

bosszantó dolog, hogy sehogyan sem fér bele a ruháiba.

Amikor tudatosult benne, hogy várandós, nem is tudta, hogyan viszonyuljon a dologhoz. Mert nézzük csak... Élete szerelme, azon ritka percekben, amikor nem szenved a tequila és vodka mámorító hatásától, biztosítja róla, hogy más vágya sincs, minthogy Nancy gyermeket szüljön neki. Nem is egyet. Leginkább egy focicsapatot!

Viszont, minden egyes, haverokkal eltöltött kocsmázás után, részegen közli vele, ha esetleg terhes lenne, a csizmás lábával taposná ki belőle a gyereket.

Így aztán, Nancy terhességének hatodik hetében Morris Gilbert még mindig nem tud róla, hogy apai örömök elé néz.

Ugyanis a lány eddig még nem talált rá megfelelő időpontot, hogy mindezt közölje vele.

A férfi józansága sohasem olyan hosszú életű, hogy mindezt megbeszélhessék, amikor pedig részeg, Nancy nem kockáztatja meg, hogy Morris esetleg beváltja a csizmás lábára vonatkozó ígéretét.

Morris Gilbert és az alkohol kapcsolata azon túl, hogy meglehetősen szoros, még elég sajtóságos is. Ha elegendő mennyiséget csúsztat le belőle a torkán, a férfi érzékszervei eltompulnak, mozgása rendezetlenné válik, nyelve ilyenkor sehogyan se találja a megfelelő szavakat, így legfeljebb csak néhány odébb rúgott szék és egyéb berendezési tárgy borogatása jelzi a részeg férfi útját. Ez esetben, ha Nancy csendben marad, és nem hergeli szavaival imádott párját, nagy esélye van, hogy pofonok nélkül átvészeli a nap hátralévő részét.

Amennyiben viszont Morris szervezete úgy ítéli meg, kijárna neki még néhány kupica vodka, tequilával társítva és azt most szeretné, azonnal...nos, ilyenkor minden idegszála pattanásig feszül, s ez esetben semmi kétség, hogy eme feszültség oldására asszonya elpáholása jelenti számára a legkézenfekvőbb megoldást. Ilyenkor Nancy-nek esélye sincs, hogy verés nélkül átvészelve szerelme indulatos kitöréseit.

Azon a rossz emlékű délutánon is ez utóbbi történt.

Morris Gilbert félrészegen érkezett haza s ezt látva, a lány igyekezett észrevétlen maradni. Levegőt is csak visszafojtva vett, nehogy bármi olyat tegyen, amivel kivívná a férfi haragját. Már pedig a férfi azonnal talált okot, mely miatt kifejezheti nemtetszését és ezt artikulátlan üvöltéssel Nancy tudtára is adta.

A haragot kiváltó ok nem más volt, mint a konyha asztal melletti szék, amelyre a férfi épp leülni készült. Nem lévén teljesen ura már a mozdulatainak, elvétette az egyensúlyát, fenéke pedig a szék ülőkéje helyett a konyha kövezetén landolt.

Nancy önkéntelenül felnevetett, bár tudta, nagy baj lesz ebből!

Kezét a szája elé kapta, mintha ezzel meg nem történtté tudná tenni az imént félkacajt, de amint megpillantotta épp feltápáskodni készülő férje dühtől kigúvadt szemeit, már tudta, nincs menekvés a számára.

Hiába tartotta kezét arca elé, érezte a férfi durva kezének csapásait, fején, arcán, hátán. Tépte a haját, ököllel ütötte az arcát. Nancy hang nélkül tűrte. Az idők során megtanulta, jobb, ha ilyenkor nem sír, nem jajgat. Az csak olaj a tűzre. Majd utána. Szobájának néma csendjében majd utat enged a fájdalmának.

A rúgás váratlanul érte. A hasát találta el, önkéntelenül összegörnyedt a fájdalomtól. Már nem tudta kiáltását visszatartani, a fájdalom annyira éles volt, hogy azt érezte, menten kettétépi a testét. A férfi ököllel még a fejére vágott, aztán miután úgy gondolta, elég volt az asszony-verésből aznapra, dühösen bevágta maga mögött az ajtót, s elindult a sarki kocsmá

irányába, nehogy szervezete túlságosan megszenvedje a kellő mennyiségű alkohol hiányát.

Nancy a földön ülve, összegörnyedve, kezét a hasára szorítva moccanni sem tudott a fájdalomtól. Aztán érezte, ahogyan a melegség előnti az ágyékát és a vér ömleni kezd a lába között. Összeszedve utolsó erejét, a telefonhoz kúszott és tárcsázta a segélyhívót.

A kórházi szobában ébredt, még mindig iszonyú fájdalommal a hasában. Ágya mellett, a kis asztalon egy csokor rózsa. Sárga rózsa. A kedvence. Hiába, Morris Gilbert mindig tudta, mivel vegye le a lábáról. De ez most nem segített. Egy szántóföldnyi leszedett sárga rózsa sem tudja feledtetni, hogy elveszítette meg nem született gyermekét.

Persze, ekkorra már a férfi is megtudta, hogy majdnem apa lett. Kezébe temetett arccal sírt, mint egy gyermek, és ígérte megjavul, és ezentúl inkább levágja kezét, mintsem azt még egyszer nőre emelje.

Nancy-t ez nem hatotta meg. Eszébe ötlött, vajon most hajlandó lenne Morris szivárványt is rajzolni? De elvetette még a gondolatát is. Ennek az embernek az a csodás jelenség semmit sem jelent. Sem ígéretet, sem szövetséget. Az csak neki számít. Egyedül csak neki.

A lány nem sírt, már nem voltak könnyei. Bár szívét mardosta a fájdalom, amikor a szomszéd szobában meghallotta az újszülött csecsemő sírását, szívét megkeményítette, arcán nem látszott fájdalma. Csendesen lehunyta a szemét és elképzelte a csodás fényhidat, amint átível a horizonton. S mindeközben fogadalmat tett. Az egyik fogadalma meg nem született gyermekének szólt. Ígéretet tett a kis léleknek, hogy egyszer, majd máskor megszületik. S akkor ő lesz majd a legboldogabb édesanya a világon. A másik fogadalom saját magának szólt. Soha nem engedi meg többé senkinek, hogy bántalmazza. Sem szóval, sem tettel. Többé senki nem emelhet rá kezét. S erre biztosíték volt a szivárvány, lehunyt szemhéja alatt.

Az elkövetkezendő hetek csendesebbnek bizonyultak az addig megszokottnál.

Miután Nancy hazatért a kórházból, Morris igyekezett kedvére tenni: Ez olyanfajta, tőle teljesen szokatlan gesztusok egyikében nyilvánult meg, hogy kevesebbet látogatta a kocsmát. Bár azt közel sem lehet állítani, hogy józan életre tért volna, de legalábbis kötekedő kedve alábbhagyni látszott. A lány eme változást egykedvűen fogadta, gyermekének elvesztése miatti fájdalmán ez mit sem enyhített.

Keveset szóltak egymáshoz, s ami azt illeti, a lány már közel sem gondolta azt, hogy szivárványt rajzolni és azzal örök szerelmet fogadni ennek a férfinak, élete legjobb döntése volt. Sőt, mi több, szíve mélyén mást sem szeretett volna jobban, mint hazatérni lányszobájának csendes magányába és elfelejteni minden rossz dolgot, amiben Morris Gilbert mellett része volt. Valahányszor azonban, mikor e gondolatig eljutott, emlékeiben felötlött apjának szigorú tekintete, mellyel nyilvánvalóvá tette számára, hogy a "fel is út, le is út" mindenképpen komolyan értendő, így semmiképpen nem merte megkockáztatni, hogy James Doherty esetleg ajtót mutatna neki, ha a szülői háztól várna menedéket.

Minden maradt tehát a régiben.

Mosoly egyre ritkábban tűnt fel Nancy arcán, ajkát alig hagyta el beszéd, Morris Gilbert meg egyre nehezebben viselte, hogy szervezete nem jut az addig jól megszokott tequila mennyiséghez. Ennek következtében minden idegszála pattanásig feszült s ingerültségének válogatott káromkodások és trágár szavak kíséretében egyre gyakrabban hangot is adott.

A feszültség benne csak nőttön-nőtt, csak idő kérdése volt, mikor tör magának utat a

megzabolázott indulat.

Csütörtök volt és szinte megállás nélkül esett az eső. Nancy a mosott ruhákat rakosgatta össze, vasaláshoz készülődött, amikor Morris egy hatalmas rúgással feltépte a bejárati ajtót és cifra káromkodások közepette szapult a időjárás.

A lány elnézve a férfi ingatag mozgását, már tudta, jobb, ha nem szól. Miután Morris sikeresen odébb rúgta a felmosó vedret, Nancy szó nélkül ment és feltörölte a kiömlő vizet. Felállította a felborogatott székeket, újra hajtogatta a ruhákat, amit a férfi dühében szétszórt, felszedegette a tányérdarabokat, amiket féktelen indulatában egyetlen mozdulattal lesepert az asztalról...

A lány tette mindezt egyetlen hang nélkül és remélte, mielőbb vége lesz ennek a borzalomnak. Ez csak két módon teljesült volna. Ha a világ, akkor és ott megszűnt volna létezni, vagy ha élete párja néhány válogatott káromkodás és Isten nevének sűrű emlegetése közt végre bemegy a szobába és végignyúlva az ágyon álomba szenderül.

Egyik lehetőség sem kínálkozott megoldásként.

Az Úr még nem döntött úgy, hogy a világ annyira rossz lenne, hogy idejét vegye az apokalipszis, így annak rendje s módja szerint az élet haladt tovább a megszokott medrében.

Morris Gilbert viszont még nem juttatott annyi mennyiségű tequilát a szervezetébe, hogy attól érzékszervei eltompuljanak s kísértést érezzen arra, hogy végigfeküdvé az ágyán kialudja az alkohol okozta fáradalmakat.

Szervezetének minden egyes sejtje újabb kupica után vágyakozott s miután nem látta lehetőségét, hogy ezen igényt azonmód ki is elégítse, még a légy is felbosszantotta, amely arra vetemedett, hogy reptét épp a férfi orrára irányítsa.

Ezen aprócska, ámde meglehetősen idegesítő tény csak hozzájárult ama bosszúságához, hogy Nancy válasza sem méltatta egyetlen szavát sem, szótlannul tette a dolgát, mintha ő ott sem lett volna.

Már pedig ő nem az a fajta, akit levegőnek lehet nézni! Senki nem engedheti meg magának, hogy Morris Gilbert-et semmibe vegye!

S miután ezt szépen megbeszélgette magával, úgy gondolta, ezt jobb, mielőbb Nancy-vel is közölni, tudtára adni, ki is az úr tulajdonképpen, még mielőtt úgy tűnne, hogy asszony nép diktál a házban.

Egy erélyes mozdulattal megragadta a nő karját és a másik kezével egy hatalmas lendülettel véve, már repítette is azt az asszony arca felé.

Nancy-t váratlanul érte a pofon, annak súlyától a földre esett. Ezt kihasználva, a férfi a negyvenkettes nagyságú lábának minden erejét bevetve, még egy hatalmas rúgással nyomatékosította, minden kétséget kizáróan, ő az, akinek itt szava van, senki más.

Nancy a fájdalomtól összegörnyedve ült a földön, nem sírt, egy hang sem hagyta el az ajkát. A kín és a harag belülről égette és ez gyötrőbb volt, mint a férfi keze okozta fájdalom az arcán, vagy lábának nyomai az oldalában.

Némán emlékezett fogadalmára, amit a kórházi szobájában tett, miközben csukott pillái alatt maga elé képzelte a szivárványt.

Ígéretet tett önmagának, hogy rá nem emelhet többé senki kezét.

S ez így is lesz, mert máshogyan nem lehet.

Fogait összeszorítva, minden erejét összeszedve, kezeivel a konyhaszekrény sarkába kapaszkodva, Nancy Doherty feltápáskodott a földről.

Tekintete az ollóra tévedt, amit véletlenül az asztalon felejtett, miután végzett a szoknyája aljazásával. Mindig gondosan ügyelt arra, hogy dolgait ne hagyja rendezetlenül, nehogy ezzel is okot adjon a vitára, ami könnyen fajulhat egy kiadós veréssé, hogy a Gondviselés segítette őt abban, hogy kórházi ágyán tett ígéretét beváltsa, vagy egyszerűen csak a véletlen játszott a kezére, ezt már soha nem tudjuk meg.

...és nagyon úgy tűnt, ezen Nancy sem gondolkodott túl sokáig. Egyszerűen csak felkapta az asztról és ahogy erejéből telt, a férfi testébe szúrta. Annak még a szeme is kikerekedett, arca eltorzult, egyfelől meglepetésében, másfelől pedig a szúrás okozta fájdalomtól.

A lány pedig csak szúrt és szúrt. Maga sem tudta, pontosan hányszor is mártotta az éles szerszámot a férfi testébe, de úgy gondolta, minden egyes általa elszenvedett fájdalomért és kínért kijár egy döfés. A legnagyobbat, az utolsót, meg nem született gyermeke elvesztéséért mérte valaha imádott párjára...

A férfi teste már vérben úszott, Nancy ruhája, arca is Morris Gilbert véréből vöröslött, kibomlott, vállára omló haja is vértől volt csatakos.

Aztán egyszer csak már nem bírta tovább szúrni. Azt érezte, ereje elhagyja, mellkasát mázsás kő nyomja, és nem kap levegőt.

Kezében a véres ollóval szinte feltépte az ajtót, hogy tüdejébe szippantsa az éltető oxigént. Arcát az ég felé fordította és hagyta, hogy az esőcseppek a könnyeivel keveredve áztassák és lemossák a szennyet róla.

Régen érezte ennyire felszabadultnak magát. Hisztérikusan nevetett, forgott körbe- körbe, miközben a kezében tartott ollóról csepegett Morris Gilbert esőcseppekkel keveredett vére. Nancy élvezte az esőt a bőrén, a haján és cseppet sem bánta, hogy ruhája szinte rátapad a nedvességtől.

Mélyeket szippantott az eső illatából és soha ennyire nem érezte még édesnek a szabadság ízét.

Arcát még mindig az ég felé fordítva, csukott szemét kinyitotta, s amikor megpillantotta az elé táruuló látványt, ajkán mosoly suhant át.

Az eső alábbhagyni látszott és a Nap sugarai előbújtak a felhőtakarók mögül.

A levegőben lévő vízcseppek prizmaként megtörték a napfényt és a szivárvány feltűnt a horizonton.

A fényhíd, a csodás jelenség, mely gyönyörködteti a szemet, megmelengeti a szívet és mosolyt csal az arcokra.